Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ’: Παναγιώτης, Δήμητρα και Ιωσήφ

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Οκτωβρίου, 2023

(Από Β. Π.)

Ὁ **Παναγιώτης Παναγιωτίδης** γεννήθηκε στίς 11-5-1920 ἀπό εὐλαβεῖς γονεῖς πού ἦλθαν πρόσφυγες ἀπό τήν Ἀνατολική Θράκη καί ἐγκαταστάθηκαν στήν Θεσσαλονίκη. Στίς 12-5-1924 γεννήθηκε καί ἡ **ἀδελφή του Δήμητρα**.
Μεγάλωσαν μέσα σέ δύσκολα χρόνια, διότι τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ Ἑλλάδα δοκιμαζόταν ἀπό τούς πολέμους καί τήν ἀνέχεια. Στηρίγματα δέν εἶχαν στήν ζωή τους ἄλλα, παρά μοναδικό στήριγμά τους ἦταν ἡ πίστη στόν Χριστό, στήν Παναγία καί στήν Ἐκκλησία μας.

Ὁ Παναγιώτης ἀπό μικρό παιδί διακρίθηκε γιά τήν ὑπερευφυΐα του. Ἐν τούτοις ἡ δύσκολη ἐποχή, ἡ φτώχεια καί οἱ ἀσθένειες, δέν τοῦ ἐπέτρεψαν νά σπουδάση· τελείωσε μόνο τό Δημοτικό σχολεῖο. Ἀγαποῦσε πολύ τό διάβασμα καί μελετοῦσε ἀσταμάτητα τήν Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη. Στήν καταπληκτική μνήμη του ἀποτυπώθηκαν τά βιβλία τῆς πίστης μας ἀπόλυτα. Τά ἤξερε ἀπ’ ἔξω καί ἀνακατωτά, στήν κυριολεξία. Τά συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας παρομοίως τά γνώριζε σέ βάθος. Κήρυττε τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ πάντοτε. Σέ Κατηχητικά, στούς Ναούς, σέ πλατεῖες. Σέ ὅλη του τήν ζωή δέν εἶχε περιττές συζητήσεις καί κουβέντες, ἐκτός τῶν ἀπαραιτήτων. Τό 90% τῶν λόγων του ἦταν ἀπό τό Εὐαγγέλιο.

Ἦρθε κάποτε ὁ καιρός πού ἦρθαν στήν Ἑλλάδα οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, οἱ Χιλιαστές. Ἔγινε σάλος στήν Ἐκκλησία. Μέ προβιά προβάτου καί καρδιά λύκου εἰσέβαλαν στά σπίτια τῶν ἀνίδεων πιστῶν. Παρέσερναν πολλούς στήν ψευδοπίστη τους. Ἡ Ἐκκλησία, οἱ Ἱεράρχες, οἱ Ἱερεῖς ἔψαχναν στήριγμα. Ὁ Παναγιώτης ἦταν ἀπό τούς πρώτους πού ἀνέλαβε τήν ἄμυνα καί τήν ἐπίθεση τῆς Ἐκκλησίας. Ὀργάνωνε ἀντιαιρετικές ὁμιλίες σέ πλατεῖες, σέ αἴθουσες, σέ σπίτια καί προκαλοῦσε τούς χιλιαστές νά ἔρθουν γιά νά συνομιλήσουν μαζί του. Μέ ἠρεμία τούς κατατρόπωνε καί ἀποδείκνυε τό ψεῦδος τους. Στόν πρῶτο καιρό, πού δέν τόν ἤξεραν οἱ χιλιαστές, πήγαιναν νά συζητήσουν μαζί του, στήν συνέχεια ὅμως τόν ἀπόφευγαν συστηματικά. Οἱ κατατροπώσεις πού ἔπαθαν οἱ χιλιαστές ἀπό τόν Παναγιώτη, τούς ἔκαναν σκληρούς ἀπέναντί του. Δύο φορές τόν περίμεναν σέ σκοτεινό δρόμο καί τόν κακοποίησαν. «Δέν πειράζει, οἱ μάρτυρες ὑπέφεραν πολλά, ἐγώ δέν περνάω τίποτα»,

ἔλεγε.

Ἀποτέλεσε τό στήριγμα τῶν Ἱεραρχῶν. Προσκαλεῖτο συχνά στίς Μητροπόλεις καί ἔκανε εἰδικά μαθήματα στούς Ἱερεῖς γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρετικῶν. Συγχρόνως ἐξέδιδε ἀντιαιρετικά βιβλία γιά τήν ἐνημέρωση τῶν πιστῶν καί τό πιό γνωστό, τό ὁποῖο κυκλοφορεῖ ἀκόμη, εἶναι τό *Ἀντιαιρετικό Ἐγκόλπιο*. Ὀργάνωσε συστηματικά ἀντιαιρετικά φροντιστήρια, γιά τήν ἐκπαίδευση καί ἄλλων, ὥστε νά ἀντιμετωπιστῆ ὁ κίνδυνος τῶν αἱρέσεων.

Συγχρόνως ἐξέδιδε πολλά ψυχωφέλιμα φυλλάδια, μέ ἑρμηνεῖες τῶν εὐαγγελικῶν καί ἀποστολικῶν περικοπῶν, μέ θέματα πάνω στήν Ὀρθόδοξη πίστη μας καί στήν κατά Χριστόν ζωή. Τά φυλλάδια διανέμονταν δωρεάν. Σέ ὅλα, μέ πολύ ταπείνωση, δέν ἀνέγραφε τό ὄνομά του, μόνο ὑπέγραφε μέ τό Π.Π.. Σέ διάφορους ραδιοφωνικούς σταθμούς εἶχε τακτικές πνευματικές ὁμιλίες, μέ λόγο τεκμηριωμένο, ἁπλό, κατανοητό.

Ἡ ζωή του ἦταν προσεκτική καί ἁπλῆ. Μέ τόν μικρό μισθό ἑνός ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου μεγάλωσε τρία παιδιά μέ ἀξιοπρέπεια, χωρίς μιζέρια καί γογγυσμούς. Ὅλος ὁ ἐλεύθερος χρόνος του ἦταν ἀπόλυτα δοσμένος στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Κάθε ἡμέρα, κάθε ἀπόγευμα, ἔπαιρνε τήν Ἁγία Γραφή καί κινοῦσε γιά νά σώση ψυχές. Ὅπου τόν καλοῦσαν δέν ἔλεγε ὄχι καί τόν καλοῦσαν ὄχι μόνο στήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί στό ἐξωτερικό. Στήν Γερμανία, στόν Καναδᾶ, στήν Αὐστραλία. Ὑπῆρξε ἕνας σύγχρονος ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν. Ἀπό τό στόμα του δέν ἔβγαινε ποτέ, καμμιά κρίση γιά κανέναν ἄνθρωπο. Κι ὅμως πολλές φορές ἀδικήθηκε καί περιφρονήθηκε, γιατί δέν εἶχε πτυχίο, ἀπό ἀνθρώπους, πού δέν εἶχαν οὔτε τό ἕνα δέκατο τῶν γνώσεών του.

Πάρα πολλοί εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ὁμολογοῦν ὅτι γνώρισαν τήν Ὀρθοδοξία καί τόν χριστιανικό τρόπο ζωῆς ἀπό τόν Παναγιώτη. Παρά πολλοί εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ξέφυγαν ἀπό τίς αἱρέσεις, μετά ἀπό συζητήσεις μαζί του. Γνώρισε τιμή καί σεβασμό ἀπό πολλούς ἀνθρώπους, πού βρῆκαν τόν Χριστό μέ τήν ἐπικονωνία μαζί του. Δέν ὑπερηφανεύθηκε ποτέ. Ἀπέφευγε τίς τιμές καί τίς δόξες ἀπόλυτα. Διάφοροι πολιτικοί ἐπεδίωξαν νά τόν χρησιμοποιήσουν, τοῦ πρότειναν θέσεις δίπλα τους μέ οἰκονομικές ἀπολαύσεις καί τιμές, ἀλλά ἔμεινε πάντα μακριά ἀπό ὅλα αὐτά, διότι προτιμοῦσε νά μένη φτωχός καί μόνο Κύριό του νά ἔχη τόν Χριστό.

Ἡ ζωή του ἦταν ἕνα θαῦμα. Ἀπό πνευμονία καί πλευρίτιδα, πού ἔπαθε μικρός, λειτουργοῦσε μόνο ὁ ἕνας πνεύμονας καί αὐτός ὄχι πλήρης. Μέ τόν ἕνα πνεύμονα μιλοῦσε σέ αἴθουσες, σέ σπίτια, σέ πλατεῖες, σέ δρόμους. Συχνά ἔλεγε: «Ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ συνεχής προσευχή. Ἡ προσευχή ἀποτελοῦσε τήν ἀρχή καί τῆς πιό ἁπλῆς ἐνέργειάς του.

Ὁ Παναγιώτης τό χάρισμα τῆς μνήμης καί τῆς εὐφράδειας λόγου πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός, τά ἔδωσε ἀπόλυτα στόν Κύριό του. Ὑπῆρξε ἀθόρυβος ἱεραπόστολος. Καθημερινά ἐπί πολλές ὧρες ἀσχολοῦνταν μέ τήν πνευματική στήριξη τῶν ἀνθρώπων. Σίγουρα καί ἡ σύζυγός του συνέβαλε σέ αὐτό διότι τοῦ ἔδινε τήν δυνατότητα νά ἐργάζεται στόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Θά μποροῦσε νά χαρακτηριστῆ σάν ἕνας ἀπό τους γίγαντες τῆς Ἐκκλησίας, πού τήν στήριξαν σέ δύσκολες ἐποχές. Ἀποτέλεσε ἕνα ὄργανο τοῦ Κυρίου, ὅπως καί οἱ μαθητές, γιά τους ὁποίους ἔχει γραφῆ: «Τά μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τους σοφούς τῆς γῆς».

Τό τέλος του ἦταν εἰρηνικό καί ἅγιο. Ἀνέμενε τόν θάνατο μέ προσευχή καί κάνοντας συχνά τόν σταυρό του. Ἀπό τό πρόσωπό του ξεχυνόταν φῶς καί εἰρήνη. Ἐκοιμήθη στίς 11-5-2012 πλήρης ἔργων καί λόγων πού δόξασαν τόν Θεό.

Ἡ ἀδελφή τοῦ Παναγιώτη, ἡ Δήμητρα, ἦταν καί αὐτή ἕνας μεγάλος κήρυκας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Τελείωσε τήν Ε΄ τάξη τοῦ Δημοτικοῦ. Ἀπό πολύ μικρό παιδάκι δούλευε ἐργάτρια σέ κλωστήρια καί σέ ραφεῖα. Ἦταν ἀσυμβίβαστη μέ τό κακό, μέ τήν ἁμαρτία καί ἀπέκρουε δυναμικά ὁποιαδήποτε πρόκληση.

Εἶχε πολύ μεγάλη καί δυναμική ἀγάπη μέσα της. Κυρίως ἦταν ἄνθρωπος τῶν ἔργων. Ἀπό κοριτσάκι πήγαινε καί ἐπισκεπτόταν ἀρρώστους στά νοσοκομεῖα, πού δέν εἶχαν κάποιον συγγενή. Εἶχε πολύ γλυκειά φωνή καί τούς τραγουδοῦσε καί ὕστερα τους κήρυττε. Πήγαινε κι ἔφερνε ἱερέα γιά νά τούς ἐξομολογήση καί νά τούς κοινωνήσει.

Στό Σανατόριο Θεσσαλονίκης βρῆκε μία κοπέλα, τήν Βαγγελίτσα, πού ἦταν 12 χρόνια ἐκεῖ. Δέν ἐρχόταν κανείς νά τήν δῆ. Ἀποφάσισε νά τήν θεωρήση παιδί της. Ἔτσι παρά τήν φτώχεια της, δύο φορές τήν ἑβδομάδα, ἔβαζε μέσα σέ τάπερ φαγητά καί τῆς τά πήγαινε. Μπορεῖ στό σπίτι νά μήν εἶχαν νά φᾶνε, ἡ Βαγγελίτσα ὅμως ἦταν ὁ Χριστός, ἔπρεπε νά γίνη καλά. Ἔπαιρνε δύο συγκοινωνίες γιά νά πάη. Μιάμιση ὥρα νά πάη καί μιάμιση γιά νά ἔρθη. Τήν ἔπαιρνε καί τήν ἔβγαζε βόλτα, τῆς μιλοῦσε γιά τόν Θεό καί τήν ἀγάπη Του. Ἡ Βαγγελίτσα ἔγινε πολύ πιστή, ἄρχισε κι ἐκείνη νά κηρύττη στούς ἄλλους ἀσθενεῖς. Ὁ Θεός ὅμως τήν πῆρε γρήγορα. Μία ἡμέρα, ἀφοῦ κοινώνησε τόν Κύριο, ἔφυγε ἁπλᾶ γιά τήν βασιλεία Του.

Ὅποιος εἶχε προβλήματα, ὅποιος εἶχε στεναχώρια, ὅποιος κινδύνευε, εὕρισκε καταφύγιο στήν Δήμητρα. Πολλοί ἦταν οἱ ἄνθρωποι πού τήν ἀποκαλοῦσαν μαμά. Τό σπίτι της ἦταν πάντα γεμᾶτο ἀπό πονεμένους ἀνθρώπους.

Ἄν καί ἀπό μικρή δέν ἀγαποῦσε τό διάβασμα, μεγάλη διάβαζε διαρκῶς τήν Ἁγία Γραφή, τούς Πατέρες καί ἄκουγε πολλά κηρύγματα. Ὁ Θεός τῆς ἔδωσε χάρη καί μιλοῦσε φωτισμένα. Μεγάλη βοήθεια ἔπαιρνε κι ἀπό τόν ἀδελφό της Παναγιώτη. Τά

λόγια της ἦταν πειστικά καί πρακτικά, γεμᾶτα ἀπό τήν ἐμπειρία τῆς ζωῆς, γι’ αὐτό εἵλκυαν τούς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστός τήν εὐλογοῦσε και ὅπου κι ἄν πήγαινε γρήγορα ἔφτειαχνε κύκλους μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Πῆγε κάποτε στό μικρό νησάκι τῆς Χαλκιδικῆς, τήν Ἀμμουλιανή. Εἶδε ὅτι τήν Κυριακή ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἄδεια. Ζήτησε ἀπό τόν ἱερέα τήν ἄδεια, καί τά ἀπογεύματα γύριζε στίς αὐλές τῶν σπιτιῶν καί προσκαλοῦσε τόν κόσμο νά ἔρθουν στήν ὁμιλία. Ἔμεινε δύο ἑβδομάδες στήν Ἀμμουλιανή, ἔκανε δέκα ὁμιλίες. Στήν συνέχεια μέ τήν συνεργασία τοῦ ἱερέα πήγαινε ἐπί πέντε χρόνια, μία φορά τόν μῆνα καί ἔκανε κύκλο μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τό ἴδιο συνέβη καί σέ ἄλλα χωριά, ὅπου ὑπῆρχε ἔλλειψη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ εἶχαν ἐμφανιστῆ αἱρετικοί. Ἐπί δέκα χρόνια πήγαινε μία φορά τόν μῆνα ἀπό τήν Θεσσαλονίκη στήν Θάσο καί κήρυττε. Ὀργάνωσε περισσότερους ἀπό ἑκατό κύκλους στήν Θεσσαλονίκη καί σέ πολλά ἄλλα μέρη. Γιά πολλά χρόνια πήγαινε κάθε ἑβδομάδα καί ἔκανε κύκλο στήν Γέφυρα Θεσσαλονίκης, στόν Εὔρωπο Κιλκίς, στήν Ν. Πέλλα, στό Νεοχώρι Ἀρναίας καί ἀλλοῦ.

Προσευχόταν πολύ, κυρίως γιά ἄλλους ἀνθρώπους, ἰδιαίτερα ὅταν ἐπρόκειτο γιά σοβαρά θέματα (χωρισμούς ζευγαριοῦ, ἀσωτία κάποιου, παιδί στά ναρκωτικά, κ.λ.π.). Ἡ προσευχή της ἦταν ἐπίμονη, ἰδίως πρός τούς Ἁγίους καί τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, πού τούς ἔβαζε μεσῖτες πρός τόν Θεό. Κάποιες φορές ἡ προσευχή της διαρκοῦσε ὧρες καί συχνά μέ πολλά δάκρυα ζητοῦσε τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ προσευχή ἦταν ἀσταμάτητη στήν καθημερινή ζωή της. Στίς δέκα λέξεις οἱ ἐννιά ἦταν δοξολογία, εὐχαριστία καί παράκληση στόν Θεό.

Τρία θεῖα πρόσωπα κυριαρχοῦσαν στήν ζωή της. Ἡ Παναγία ἦταν ἡ μάννα της, ὁ ἅγιος Γιάννης ὁ Ρῶσσος ὁ ἀδελφός της καί ἡ ἁγία Αἰκατερίνη ἡ ἀδελφή της. Ἰδιαίτερα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσσος ἦταν μόνιμος κάτοικος τοῦ σπιτιοῦ της. Πρίν παντρευτῆ ζήτησε ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη νά τῆς στείλη ἕνα παλληκάρι σάν ἐκεῖνον. Τρεῖς-τέσσερις ἡμέρες μετά, τῆς ἔκαναν προξενιό τόν ἄνδρα της, τόν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος καταγώταν ἀπό τό χωριό τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τό Προκόπιο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καί ἦταν, ἀπό τούς γονεῖς του, ταμένος στόν Ἅγιο.

Ἡ ζωή της ἦταν ἕνα συνεχές θαῦμα. Στήν γέννα τοῦ δεύτερου παιδιοῦ της ἔχασε τό φῶς της, τυφλώθηκε. Οἱ γιατροί ἀπέκλεισαν, ὅτι θά γίνη καλά. Ζήτησε ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη νά τήν κάνη καλά. «Μέχρι τήν ἡμέρα τῆς γιορτῆς σου νά εἶμαι ἔτσι», τοῦ εἶπε. Πράγματι ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τοῦ ἁγίου, στίς 27 Μαΐου, ξανβρῆκε τό φῶς της. Πέντε μῆνες ἔμεινε τυφλή, πέντε μῆνες γεμᾶτοι προσευχή. Οἱ γιατροί τῆς εἶπαν ὅτι δέν πρέπει νά κάνη ἄλλο παιδί, γιατί θά ξαναχάση τό φῶς της. Ἡ Δήμητρα εἶπε: «Θά κάμω ἕνα ἀγόρι καί θά τοῦ δώσω τό ὄνομα τοῦ ἄη-Γιάννη καί θά τοῦ τό ἀφιερώσω. Ὁ ἄη- Γιάννης δέν θά μ’ ἀφήση». Πράγματι γέννησε τό τρίτο της παιδί, ἀγόρι, κι ἔδωσε τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου. Ἔχασε καί πάλι τό φῶς της. Ὁ μαιευτήρας, πού ἤξερε τό ἱστορικό της, τήν εἰρωνευόταν. «Ἐσεῖς οἱ φανατικοί δέν ἔχετε μυαλό», τῆς ἔλεγε. Ἐκείνη ἀτάραχη περίμενε ἀπό τόν ἀδελφό της τόν ἅγιο Ἰωάννη τήν

θεραπεία. Τρεῖς ἡμέρες μετά τήν γέννα, τό φῶς ἐπανῆλθε.

Πέρα ἀπ' αὐτό τό θαῦμα, ἔγιναν πολλά ἀκόμη θαύματα, τόσο στήν ἴδια ὅσο καί στούς ἀνθρώπους, πού ἔστελνε στόν ἅγιο Ἰωάννη καί τους ἔλεγε: «Νά τοῦ πῆτε ὅτι ἔρχεστε ἀπό τήν ἀδελφή του». Εἶχε πολύ δυνατή πίστη. Ὅ,τι κι ἄν συνέβαινε ἔβαζε μπροστά τήν προσευχή καί ἦταν σίγουρη γιά τό ἀποτέλεσμα. Κάποια φορά τό ἕνα της παιδί εἶχε μεγάλη φοβία μέ κάποιον καθηγητή στό σχολεῖο. Ἔκλαιγε καί δέν ἤθελε νά πάη στό σχολεῖο. Τοῦ εἶπε: «Ἔλα νά προσευχηθοῦμε νά τόν πάρη ὁ Θεός ἀπό σένα». Κάποιος πού τήν ἄκουσε τήν ὥρα ἐκείνη τήν κορόϊδεψε, λέγοντας «δέν γίνονται αὐτά». Σέ δύο ἡμέρες ὁ καθηγητής πῆρε μετάθεση.

Ἡ Δήμητρα εἶχε πολλή ἀγάπη. Στά τελευταῖα 15 χρόνια τῆς ζωής, ἦταν πιά 75 ἐτῶν, ὅπου τῆς ἦταν δύσκολο νά ταξιδεύη καί νά κάνη κύκλους σέ ἀπόμακρα μέρη, (συνέχισε νά κάνη κύκλους μέσα στήν Θεσσαλονίκη), μετέτρεψε τό σπίτι της σέ χῶρο διαμοίρασης δεμάτων γιά τούς φτωχούς. Πολλοί ἄνθρωποι πού τήν ἤξεραν καί τήν ἐμπιστεύονταν, ἔφερναν στό σπίτι της κάθε εἴδους δέματα: μέ ροῦχα, τρόφιμα, λάδια, ἀλεύρι κ.λ.π., ἤ τῆς ἔδιναν χρήματα. Ἤξερε πολλές οἰκογένειες πού δυσκολεύονταν καί τίς ἀνάγκες πού εἶχαν. Μαζί μέ τόν ἄνδρα της, τόν Ἰωσήφ, μοίραζαν τό τσουβάλι μέ τό ἀλεύρι σέ μικρότερα δέματα, ὁμοίως τό τσουβάλι μέ τά φασόλια, τόν μεγάλο τενεκέ μέ τό λάδι καί ἔφτειαχναν πλούσια δέματα. Ὕστερα ἤ ἔρχονταν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νά τά πάρουν ἤ ὁ Ἰωσήφ, μέ πολλή διάκριση τά πήγαινε στά σπίτια τους. Ἡ καϋμενούλα εἶχε τό παράπονο ὅτι τό σπίτι της ἦταν πάντα ἄνω-κάτω. Ἰδιαίτερα τίς ἡμέρες τῶν μεγάλων ἑορτῶν, πού ὁ κόσμος κουβαλοῦσε πολύ περισσότερα πράγματα, ἡ ἔνταση καί ἡ κούρασή της ἦταν πολύ μεγάλη.

Στά τελευταῖα δύο χρόνια τῆς ζωῆς της, ἡ ἄνοια πού εἶχε ἐκδηλωθῆ ἀπό παλαιότερα, κατέληξε σέ βαρύτατο Ἀλτσχάϊμερ. Ἀλλά καί στήν κατάσταση αὐτή, τό χριστιανικό ἦθος ἦταν πολύ ἔκδηλο ἐπάνω της. Σιγά –σιγά ἡ μνήμη της ἔσβησε ἀπό κάθε τί. Ἔμειναν μόνο μερικές συνηθισμένες καθημερινές φράσεις: «Εὐχαριστῶ», «Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί σας», «Ἔχει ὁ Θεός», «Κύριε ἐλέησον». Ἔγινε σάν ἕνα χαμογελαστό ἀθῶο μικρό παιδί.

Μία ἑβδομάδα πρίν φύγη γιά τήν αἰώνια ζωή, δέν θυμόταν πιά οὔτε τά παιδιά της, οὔτε μποροῦσε νά ἀρθρώση μία φράση, εἶχαν σβήσει καί οἱ λέξεις ἀπό τό μυαλό της. Τότε τήν ἐπισκέφθηκε ἕνας ἄνθρωπος, πού τήν σεβόταν βαθύτατα. Πρίν τήν ἐπίσκεψη, αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶχε μαλώσει μέ τήν γυναῖκα του. Δέν τόν γνώρισε. Ἄρχισε ὅμως νά τοῦ μιλάη κανονικά, τοῦ ἀνέφερε ὅτι δέν πρέπει νά μαλώνη μέ τήν γυναῖκα του, τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι πολύ κουρασμένη ἡ γυναῖκα του καί ἔχει ἀνάγκη στήριξης, τοῦ εἶπε νά κάνη κάποια πράγματα γιά νά βελτιώση ὁρισμένα του προβλήματα. Μίλησαν περίπου μισή ὥρα. Ὁ ἄνθρωπος ὅλη αὐτήν τήν ὥρα ἦταν γεμᾶτος δάκρυα καί συγκίνηση. Μόλις ἔφυγε ἀπό κοντά της, τηλεφώνησε στόν γυιό της καί τοῦ εἶπε: «Τί Ἀλτσχάϊμερ ἔχει ἡ μάννα σου, μιλοῦσα μαζί της μισή ὥρα, μοῦ

ἀνέλυσε τήν ζωή μου καί μέ κατεύθυνε τί πρέπει νά κάνω». Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶχε μιλήσει διά τοῦ στόματός της. Ὅταν ἔφυγε ὁ ἄνθρωπος, ἡ Δήμητρα ἦταν καί πάλι τό ἄκακο μικρό παιδάκι. Στήν Δήμητρα καταλάβαμε ὅτι τό Ἀλτσχάϊμερ ἦταν ἀποκορύφωση τοῦ ἐξαγιασμοῦ της.

Ὁ Ἰωσήφ, ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς Δήμητρας. Καταγόταν ἀπό τόν Προκόπιο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τό χωριό τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, καί ἦταν ταμένος στόν Ἅγιο. Γεννήθηκε στίς 23-2-1921 στήν Ἀμισσό τοῦ Πόντου.

Ἔζησε προσφυγιά, διότι πέντε ἐτῶν ἔφυγε μέ τούς γονεῖς του ἀπό τό Προκόπιο καί μέ τά πόδια πῆγαν στήν Σαμψοῦντα, στήν πόλη τῆς μητέρας του. Διήνυσαν περίπου 800 χιλιόμετρα ἀπόσταση. Οὔτε κι ἐκεῖ ἔμειναν πολύ –οἱ ὀρδές τῶν βαρβάρων τούς ἔδιωξαν- καί ἔτσι ἔφτασαν στήν Δράμα. Ἦταν παλικάρι τό 1940, ὅταν οἱ Γερμανοί κατακτητές παρέδωσαν τήν Δράμα στούς Βουλγάρους καί αὐτοί ὑποχρέωσαν τούς νέους ἤ νά γραφοῦν στήν Βουλγαρική νεολαία ἤ νά φύγουν. Διάλεξε τήν φυγή καί μέ τά πόδια καί μέ πολλές κακουχίες καί κινδύνους ἔφτασε στήν Θεσσαλονίκη.

Δέν εἶχε σχέση μέ τόν Θεό καί μέ τήν Ἐκκλησία. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ γέλιου καί τοῦ γλεντιοῦ, ἀλλά πολύ καλοκάγαθος, καλοπροαίρετος, εὐγενικός καί λεπτός στήν συμπεριφορά του. Κοντά του ἔνοιωθες πάντα ἄνετα καί εὐχάριστα. Τόν Θεό τόν γνώρισε γύρω στά σαράντα πέντε, ζῶντας δίπλα στήν Δήμητρα καί βιώνοντας τά θαύματα τῆς ζωῆς της. Εἶχε πίστη ἁπλῆ καί ἀπόλυτη, ὅπως τά μικρά παιδιά, γι’ αὐτό πάντα ἦταν χαρούμενος καί μέ πολύ χιοῦμορ. Ὅ,τι καί νά συνέβαινε, περίμενε μέ ὑπομονή καί σιγουριά νά βάλη τό χέρι Του ὁ Θεός, ἀλλά πέρασε πολλά. Συχνά ἔλεγε: «Κάνε ὑπομονή, θά βρῆ τό νερό τόν δρόμο του. Νά περιμένης νά περάση ὁ καιρός· ὁ Θεός ἔβαλε τόν χρονο νά περνᾶ γιά νά ἀμβλύνωνται οἱ δυσκολίες».

Ὁ Ἰωσήφ δέν κήρυξε, ὅπως ἡ σύζυγός του Δήμητρα· πάντα ἦταν ὁ ἀκόλουθός της, πάντα ἦταν ὁ ὑπηρέτης. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἐκδήλωσε ὑπέροχες ἀρετές. Δέν κατηγοροῦσε ποτέ κανέναν, καί πάντα δικαιολογοῦσε τούς ἄλλους ὅ,τι καί ἄν τοῦ ἔκαναν. Οὔτε ἔβγαινε κρίση ἀπό τό στόμα του. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἔκριναν κάποιον, αὐτός προσπαθοῦσε πάντα νά ἀλλάξη κουβέντα, κι ἄν δέν τό κατόρθωνε, τότε ἄμεσα διέκοπτε τήν συζήτηση ἤ ἔφευγε ἀπό κεῖ. Καί ὅμως πέρασε στήν ζωή του βάσανα, ἐκδιώξεις, περιφρονήσεις. Δικαιολογοῦσε ὅ,τι στραβό κι ἄν τοῦ συνέβαινε.

Ἔφτειαξε μία μικρή βιοτεχνία καί γιά νά τήν μεγαλώση πῆρε δύο συνεταίρους. Ἡ δουλειά πήγαινε καλά. Μετά ἀπό ἕνα χρονικό διάστημα οἱ δύο συνέταιροι κουμπάριασαν μεταξύ τους καί ἀποφάσισαν νά τόν διώξουν ἀπό τήν ἐπιχείρηση, μέσα ἀπό κάθε μορφῆς πόλεμο πού τοῦ ἄσκησαν. Ποτέ δέν τούς κατηγόρησε, ποτέ δέν ἔβγαλε πικρία ἐναντίον τους, παρ’ ὅτι μετά ἀπ’ αὐτό δυσκολευόταν πολύ οἰκονομικά, καί πήγαινε καί δούλευε χαμάλης στό λιμάνι, φόρτωνε καί ξεφόρτωνε πλοῖα. Ἀντίθετα μάλιστα πήγαινε καί τούς ἐπισκεπτόταν καί τούς εὐχόταν νά πάη καλά ἡ

δουλειά. Οἱ ἐργαζόμενοι στήν βιοτεχνία τόν λάτρευαν καί ἀποροῦσαν, πού ἔβλεπαν ὅτι δέν κράτησε καθόλου θυμό. Μέχρι τά γηρατειά του, τοῦ τηλεφωνοῦσαν στίς γιορτές γιά νά τοῦ εὐχηθουν. Αὐτό εἶναι ἕνα μόνο παράδειγμα τῆς ἀνεξίκακης ζωῆς του.

Τόν λάτρευαν μικροί, νέοι, μεγάλοι, ἡλικιωμένοι. Δέν τόν προβλημάτιζε νά σοῦ δώση ὅ,τι εἶχε. Δέν κούραζε ποτέ κανέναν καί δέν εἶχε ἀπαιτήσεις ἀπό τούς ἄλλους. Ἔδινε στούς γύρω του ἀπέραντο αἴσθημα ἐλευθερίας. Ἀκόμη καί τήν γνώμη του τήν ἔλεγε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε ποτέ νά μη σέ κάνη νά νοιώσης καταπίεση.

Δέν θύμωνε ποτέ, ὅ,τι κι ἄν τοῦ ἔκανες. Ἦταν πολύ πρᾶος καί ἀνεξίκακος. Μποροῦσε κάποιος νά τοῦ βάλη τίς φωνές, νά τόν μαλώση, νά τόν προσβάλη, κι ἄν μετά ἀπό λίγο τοῦ μιλοῦσε καλά, ἀμέσως ξεχνοῦσε ὅλα τά προηγούμενα. Ἄν κάποιος τρίτος προσπαθοῦσε νά τοῦ θυμίση τήν προσβολή πού τοῦ ἔγινε, τόν σταματοῦσε, δέν τό ἐπέτρεπε. Ἡ καρδιά του ἦταν πάντα καρδιά μικροῦ παιδιοῦ. Εἰρηνοποιός πάντοτε μέ ὅλους. Μέ ζεστό βλέμμα, μέ ἀστεῖα, ἀλλά καί μέ δάκρυ ἔνωνε τούς ἀνθρώπους.

Ἡ ταπείνωση ἦταν τό βασικό του στοιχεῖο. Οὐδέποτε πρόβαλε κάτι πού εἶχε καί ἄξιζε. Αὐτό δέν φαινόταν μόνο τόσο ἐξωτερικά, ἀλλά ἦταν κυρίως ἐσωτερικό του στοιχεῖο. Θεωροῦσε τόν ἑαυτό του ἀσήμαντο καί ἁμαρτωλό, πού ὁ Θεός τόν εὐεργέτησε ἀμέτρητα καί τόν ἔφερε κοντά Του καί τοῦ χάρισε τήν Δήμητρα καί ὅλη του τήν οἰκογένεια. Τήν ὑπηρετοῦσε καί τήν ἀκολουθοῦσε στούς κύκλους, πού ἔκανε καί στά ἔργα ἐλεημοσύνης. Ἦταν ἕνα ὑπάκουο παιδάκι πού ἔκανε πρόθυμα καί μέ χαρά ὅ,τι τοῦ ζητοῦσαν.

Ἕνα ἄλλο σημαντικό στοιχεῖο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἡ προσευχή. Καλλιέργησε τήν νοερά προσευχή, τήν ὁποία ἔλεγε διαρκῶς, καί μάλιστα ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε ὡς χάρισμα νά τήν λέη ἀσταμάτητα, ἀκόμη καί μέσα στόν ὕπνο του. Εἶχε τό χάρισμα τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τό ὁποῖο ἀσκητές ἀγωνίζονται σέ ὅλη τους τήν ζωή νά τό ἀποκτήσουν. Ὅπως κοιμόταν, σέ κάθε ἀνάσα του ἀκουγόταν ξεκάθαρα τό «Κύριε ἐλέησον». Κάποια φορά τόν ρώτησαν «πῶς γίνεται αὐτό;». Καί ἀπάντησε: «Δέν ξέρω, μόνο του γίνεται, δέν σταματάει ποτέ κι ὅταν μιλάω καί ὅταν μοῦ μιλᾶτε, μέσα μία φωνή λέει ΄΄Κύριε ἐλέησον΄΄».

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν μία πολύ ταπεινή μορφή, σάν τόν Ἰωσήφ τό θετό πατέρα τοῦ Κυρίου.

Ἀπό τόν Ἰωσήφ καταλάβαμε ὅτι ἡ πίστη μας εἶναι πίστη χαρᾶς. Δέν ἔβαζε μέσα του κακές σκέψεις καί φοβίες, ἦταν σίγουρος μέ ὅλο του τό εἶναι (ὄχι μόνο στήν σκέψη καί στά λόγια), ὅτι ὁ Θεός θά κάνη αὐτό πού πρέπει στή ζωή μας, γι’ αὐτό δέν εἶχε ἄγχος. Χαιρόταν τήν κάθε στιγμή τῆς ζῶης, ἀκόμη καί τίς θλίψεις, τίς ἀντιμετώπιζε μέ τήν σιγουριά ὅτι ὁ Θεός δέν μᾶς ἀφήνει. Ἀκόμη χαιρόταν τό τραγούδι, τήν ὄμορφη παρέα, τό τίμιο χιοῦμορ, τό λίγο κρασί. Ὅλα ὅμως αὐτά μέ προσοχή καί διάκριση.

Ἄφηνε τόν ἑαυτό του, σάν μικρό παιδάκι, ἀπόλυτα στόν Θεό καί ἔνοιωθε ἀσφάλεια καί χαρά.

Τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του ἦρθε μέ ἕνα ἐγκεφαλικό. Ἔφυγε γιά τήν αἰώνια ζωή ἡμέρα Κυριακή, σέ ἡλικία 92 ἐτῶν, τέσσερα χρόνια πρίν τήν Δήμητρα. Τήν προηγούμενη, τό Σάββατο, εἶχε μεταλάβη τό σῶμα τοῦ Κυρίου. Ὅταν ἦρθε ὁ ἱερέας γιά νά τόν κοινωνήση ἦταν σέ λήθαργο καί δέν ἀνταποκρινόταν στίς ἐρωτήσεις. Ὁ ἱερέας εἶπε ὅτι δέν μπορεῖ νά τόν κοινωνήση χωρίς τήν θέλησή του. Ἡ νύφη του πού ἔφερε τόν ἱερέα, ἄρχισε νά τοῦ φωνάζη δυνατά: «Μπαμπά, ἦρθε ὁ ἱερέας γιά νά σέ κοινωνήση». Ἐκεῖνος ἔχοντας κλειστά τά μάτια, σήκωσε τό χέρι του καί μέ πολύ δυσκολία ἔκανε τόν σταυρό του καί εἶπε δυνατά: «Κύριεεε ἐελέηηον» (λόγῳ τοῦ ἐγκεφαλικοῦ δέν μποροῦσε νά μιλήση). Ἄνοιξε τό στόμα καί περίμενε νά πάρη τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου. Κοινώνησε καί ὕστερα ἔκανε πάλι τόν σταυρό του καί ξαναεῖπε: «Κύριεε ἐελέηηον».

Τήν ἄλλη ἡμέρα, Κυριακή, ζήτησε ἀπό τήν Δήμητρα νά τοῦ κρατᾶ τό χέρι καί νά ψέλνη. Ἄκουγε τό «Ἄξιον ἐστίν ὡς ἀληθῶς...», τά τροπάρια τῆς παράκλησης στήν Παναγία, τό τροπάριο τοῦ ἁγίου Γιάννη τοῦ Ρώσσου», καί τήν ὥρα ἐκείνη, μέ τόν ὁσιακό αὐτό τρόπο ἔφυγε γιά τόν οὐρανό, στίς 6 Ἰουνίου 2010. Ἡ σύζυγός του Δήμητρα ἐκοιμήθη στίς 6 Νοεμβρίου 2015.

Τά τρία αὐτά ὁσιακά πρόσωπα, ἐκτός ἀπό τήν συγγένεια πού τά ἔδενε, εἶχαν καί κάτι ἀκόμα πολύ σημαντικό κοινό μεταξύ τους. Εἶχαν ὡς πνευματικό πατέρα τόν π. Ἀθανάσιο Μπελαντώνα, μέ τόν ὁποῖο ὁ δεσμός τους κρατοῦσε ἀπό τά χρονια τῆς κατοχῆς, μέσα στό χριστιανικό ἔργο, δίπλα στόν μακαριστό πατέρα Λεωνίδα.

Αἰωνία ἡ μνήμη καί τῶν τριῶν. Ἀμήν.

[Από το βιβλίο: "Ασκητές μέσα στον κόσμο" (Τρίτος τόμος). Εκδότης ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ» Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής. Απρίλιος 2020]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orp.gr, Η/Υ επιμέλεια Αικατερίνας Κατσούρη)